

Arrest

nr. 207 433 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Dirk GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juli 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ch. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoeker op 2 maart 2018 in Slovenië werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Verzoeker wordt in het kader van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening) gehoord op 26 juni 2018.

1.4. Op 31 mei 2018 richten de Belgische overheden een terugnameverzoek aan de Sloveense overheden in toepassing van artikel 18, lid 1, (b) van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 14 juni 2018 stemmen de Sloveense overheden uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker.

1.6. Op 17 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoeker op 18 juli 2018 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : B

voornaam : H

(...)

nationaliteit : Afghanistan

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Slovenië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Afghanistan verklaart te zijn, meldde zich op 04.04.2018 bij onze diensten aan in het kader van het doen en de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd vervolgens op 05.04.2018 effectief ingediend. Betrokkene legde hierbij geen persoonlijke – of identiteitsdocumenten voor. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 13.09.2016 om internationale bescherming verzocht in Bulgarije en op 02.03.2018 om internationale bescherming verzocht in Slovenië.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene 16 jaar oud te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 30.04.2002. Echter liet de Dienst Voogdij op 11.04.2018 voor betrokkene bij het Departement Tandheelkunde van de Faculteit Geneeskunde van Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) te Leuven (BE) een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: "analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat B.H. op datum van 11-04-2018 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar." Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is werd de voor betrokkene ingestelde voogdij op 20.04.2018 opgeheven. Bijgevolg wordt betrokkene niet meer beschouwd als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling waardoor zijn geboortedatum op 16.07.2018 door onze diensten werd vastgelegd op 01.01.1998.

Op 26.06.2018 werd betrokkene door onze diensten gehoord in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Betrokkene verklaarde hierin meer dan 2 jaar geleden vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en hij stelde eerst naar Turkije te zijn gereisd met een transit via Pakistan en Iran. Betrokkene verklaarde 5 dagen in Turkije te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Bulgarije en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 13.09.2016 om internationale bescherming verzocht in Bulgarije. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Bulgarije maar hij ontkende dat hij reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Bulgarije.

Hij stelde ongeveer 2 jaar in Bulgarije te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Servië waar hij 10 maanden verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Slovenië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 02.03.2018 om internationale bescherming verzocht in Slovenië. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Slovenië maar hij ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht in Slovenië. Hij verklaarde 17 dagen in Slovenië te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Italië waar hij een paar nachten verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar België met een transit via Frankrijk.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat dit de afspraak

was tussen zijn vader en de smokkelaar. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 stelde betrokkene dat hij in Slovenië verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven. Daarnaast verklaarde hij ook dat hij geen rechten had in Slovenië en dat er niemand naar hen luisterde. Verder stelde hij ook geslagen te zijn geweest in Slovenië.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 31.05.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense en aan de Bulgaarse autoriteiten. Dit verzoek werd op 01.06.2018 geweigerd door de Bulgaarse instanties waarin ze ons informeerden dat zij nooit een terugnameverzoek ontvingen van de Sloveense autoriteiten voor betrokkene en ze verder geen informatie hebben over de procedure van betrokkene in Slovenië. De Bulgaarse autoriteiten stellen dan ook dat Slovenië mogelijks de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Dit wordt vervolgens ook bevestigd door het feit dat de Sloveense autoriteiten op 14.06.2018 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers om internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat dit zo was afgesproken tussen zijn vader en zijn smokkelaar. We merken op dat deze specifieke verklaring geen afbreuk kan doen aan de verantwoordelijkheid van de Sloveense autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die werd vastgesteld aan de hand van het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Slovenië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welke land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Slovenië maar hij ontkende dat dit gebeurde om bescherming te vragen. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we moeten afleiden dat de vingerafdrukken van betrokkene effectief in Slovenië geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Dit wordt verder ook bevestigd door het expliciete akkoord van de Sloveense autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde in dit verband ook dat hij in Slovenië verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven. We wensen hieromtrent te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Sloveense autoriteiten.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij in Slovenië geslagen werd. Hierbij merken we vooreerst op dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder verduidelijkt hij ook niet in welke context of door wie hij juist geslagen werd. Zo is het niet duidelijk of betrokkene in dit geval refereert naar slagen door de Sloveense autoriteiten of politie. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich eventueel afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij er toe verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren. Dit kan daarbij ook aantonen dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen deze verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Slovenië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Sloveense instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Sloveense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Indien verwezen zou worden naar het nieuw wetgevend kader dat in Slovenië werd geïntroduceerd waarbij de toegang voor verzoekers om internationale bescherming beperkt kan worden wensen we hierbij te benadrukken dat dit duidelijk een reeks maatregelen betreft die door de Sloveense autoriteiten geactiveerd kunnen worden in uitzonderlijke omstandigheden. Zo dient het Sloveense parlement tevens ook goedkeuring te geven voor de introductie van deze maatregelen. We wensen dan ook te benadrukken dat er in dit geval verwezen wordt naar maatregelen die in uitzonderlijke omstandigheden, en dus onder bepaalde voorwaarden, geïntroduceerd kunnen worden maar dit niet wordt aangetoond dat heden deze maatregelen reeds actief en geïntroduceerd zijn in Slovenië. Verder zijn we ook niet in het bezit van concrete indicaties of aanleidingen die aantonen dat de toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Slovenië heden beperkt zou worden waarbij we ook wensen te benadrukken dat nieuwe verzoeken om internationale bescherming wel degelijk geregistreerd worden in Slovenië zoals ook blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene op 02.03.2018 om internationale bescherming verzocht in Slovenië. Betrokkene verklaarde verder ook dat hij geen rechten had en dat er niemand naar hen luisterde in Slovenië. Hieromtrent wensen we nogmaals op te merken dat deze verklaringen niet gestaafd worden door betrokkene aan de hand van specifieke of concrete elementen. Verder wensen we ook te benadrukken dat Slovenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert ook dat Slovenië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren of dat de Sloveense autoriteiten de rechten van betrokkene niet zouden respecteren en/of niet zouden luisteren naar betrokkene.

We wensen in dit verband ook te benadrukken dat de Sloveense instanties expliciet en met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Dit artikel stelt dat: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dan ook dat het door de betrokkene in Slovenië ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en betekent ook dat de

Sloveense instanties, na overdracht van de betrokkene, het onderzoek van zijn verzoek zullen aanvatten of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, in wiens geval Slovenië zich opnieuw verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Slovenië.

Zo wensen we ook te verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Slovenië ("AIDA – Country Report: Slovenia", Miha Nabergoj, last updated 09.03.2018) waarin gesteld wordt dat er in Slovenië geen rapporteringen zijn van systematische problemen betreffende toegang tot het territorium of toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Slechts in zeer zeldzame en individuele zaken was er sprake van het feit dat de politie toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming weigerde. Daarnaast wordt in dit rapport ook verwezen naar de bovenstaande nieuwe wetgeving in Slovenië waarbij er in de toekomst voorzien kan worden in restricties betreffende de toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Echter is het belangrijk om op te merken dat deze restricties pas van kracht gaan bij stemming van het Sloveense parlement en bij situaties waarbij de migratie een bedreiging voor de publieke orde en interne veiligheid van Slovenië zou impliceren. Dit zal dan ook enkel in zeer uitzonderlijke situaties van kracht zijn en kan niet getransponeerd worden op de algemene en huidige situatie in Slovenië. Verder dient opgemerkt te worden dat dit amendement heden tevens ook nog onder beoordeling valt van verscheidene onafhankelijke rechtsinstanties in Slovenië (p. 16-17).

Verder worden in het AIDA-rapport geen belemmeringen geïdentificeerd voor Dublin-terugkeerders betreffende het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Dublinterugkeerders worden gezien als zijnde verzoekers tot internationale bescherming van zodra ze terugkeren naar Slovenië. Verzoeken tot internationale bescherming van Dublin-terugkeerders, wiens procedure nog lopend was in eerste instanties, kunnen een nieuw verzoek tot internationale bescherming indienen in Slovenië dat niet als een herhaalde aanvraag beschouwd kan worden. (p. 22-27)

Verder benadrukken we ook dat de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 tevens ook impliceert dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Slovenië te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. In dit verband wensen we ook op te merken dat we desbetreffend niet in het bezit zijn van concrete aanwijzingen betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling in Slovenië die aantonen dat een overdracht van betrokkene aan Slovenië een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Zo toont het geactualiseerde AIDA-rapport aan dat verzoekers om internationale bescherming in Slovenië recht hebben op materiële opvangvoorzieningen vanaf het indienen van hun verzoek voor internationale bescherming. De door de Sloveense wetgeving voorziene bepaling dat personen die over voldoende materiële middelen beschikken om zelf in hun materiële zorgen te voorzien wordt daarnaast in de praktijk niet toegepast. Over het algemeen worden geen problemen gedetecteerd betreffende het verkrijgen van toegang tot de opvangvoorzieningen alsook geen identificatie van het feit dat verzoekers, omwille van een tekort aan plaatsen, geen toegang zouden verkrijgen tot de materiële opvangvoorzieningen. (p. 44-50)

Echter wensen we wel te verwijzen naar recente berichtgeving vanuit AIDA (Asylum Information Database) waarin gesproken wordt over een achteruitgang van de omstandigheden van opvang in Slovenië omwille van een toename van het aantal verzoekers in 2018. Dit leidt vooral tot moeilijkheden in de opvangvoorzieningen in Ljubljana waar de nieuwe verzoekers geplaatst worden in het kader van de registratie. Verzoekers in deze voorzieningen worden de facto vastgehouden en krijgen te maken met ondermaatse opvangomstandigheden en overbevolking. In het kader hiervan bereiden de Sloveense autoriteiten ('Slovenian Government Office for the Support and Integration of Migrants) een nieuw rampenplan voor om antwoord te bieden aan de toenemende toestroom. Dit zal ook voorzien in bijkomstig personeel in het kader van de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming om ook te voorzien in een kortere behandelingstermijn. Dit toont daarbij ook aan dat de Sloveense instanties niet onverschillig reageren op hierboven vermeldde tekortkomingen en problemen naar aanleiding van de toestroom en desbetreffend streven naar maatregelen om deze aan te pakken. Het kan dan ook niet beschouwd dat de recente toestroom in Slovenië leidt tot dermate systematische en structurele tekortkomingen die beschouwd kunnen worden als een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Slovenië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene aan dat hij in Slovenië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven. Daarnaast wensen we benadrukken dat het feit dat betreffende bepaalde onderdelen van de omstandigheden van opvang en van behandeling problemen worden geïdentificeerd niet aantoont dat deze dermate structurele tekortkomingen impliceren waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Slovenië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij geslagen werd door de Taliban waardoor hij heden nog steeds hoofdpijn heeft. Echter werden er door betrokkene hieromtrent, of omtrent

andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, tot op heden geen medische attesten of andere documenten aangebrachte. Er zijn dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo toont het geactualiseerde AIDA-rapport aan dat verzoekers recht hebben op spoed-medische behandelingen inclusief noodzakelijke medische assistentie en spoedvoorzieningen. Kinderen van verzoekers hebben verder toegang tot gezondheidszorg tot op dezelfde hoogte als andere Sloveense kinderen. Verder kunnen nog aparte medische voorzieningen worden aangeboden voor kwetsbaren zoals onder meer psychotherapeutische behandelingen. (p. 51-52). Verder zullen de Sloveense autoriteiten op voorhand op de hoogte worden gebracht van de overdracht van betrokkene en benadrukken we dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 26.06.2018 stelde dat er volgens hem geen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die zijn deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Vervolgens werd dan ook op basis van artikel 48/9, §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 door onze diensten vastgesteld dat betrokkene geen bijzondere procedurele noden heeft.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Sloveense autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van de Dublin III-verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker zet concreet uiteen:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Afghanistan. Verzoeker meldde zich op 04.04.2018 bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. Dit verzoek werd op 05.04.2018 geregistreerd door verweerder.

Verzoeker werd op 26.06.2018 gehoord door verweerder in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Verzoeker verklaarde dat hij vanuit Bulgarije naar Slovenië reisde. In Slovenië werden zijn vingerafdrukken geregistreerd. Hij werd verplicht om zijn vingerafdrukken te laten nemen, zonder dat verzoeker evenwel een verzoek indiende in Slovenië tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Hieromtrent stelt de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene bevestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Slovenië maar hij ontkende dat dit gebeurde om bescherming te vragen. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we moeten afleiden dat de vingerafdrukken van betrokkene effectief in Slovenië geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Dit wordt verder ook bevestigd door het expliciete akkoord van de Sloveense autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013”.

(stuk 1, pagina 2 onderaan en pagina 3 bovenaan)

Verzoeker werpt op dat verweerder onzorgvuldig handelt door uit te gaan van het feit dat verzoeker een beschermingsverzoek indiende in Slovenië.

Verzoeker ontkent dat hij een verzoek tot internationale bescherming indiende in Slovenië, zoals hij eerder verklaarde aan verweerder.

In de bestreden beslissing wordt dan ook niet aangegeven dat er een (ondertekend) document zou voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen hij beweert, een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend. De gemachtigde baseert zich enkel op vermoedens, met name een “EUODAC-resultaat type 1” op basis waarvan de gemachtigde onmiddellijk oordeelt dat

“waaruit we moeten afleiden dat de vingerafdrukken van betrokkene effectief in Slovenië geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming”.

Verzoeker benadrukt echter dat, ondanks het resultaat van de opzoeking in EURODAC, hij geen verzoek heeft ingediend tot het verkrijgen van internationale bescherming in Slovenië.

TWEEDE ONDERDEEL

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing aangenomen dat Slovenië alle wettelijke normen die betrekking hebben op verzoekers tot internationale bescherming zouden nakomen. Men stelt specifiek dat er “geen enkele aanleiding” zou bestaan om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten deze wetgeving “niet zouden respecteren of dat de Sloveense autoriteiten de rechten van betrokkene niet zouden respecteren en/of niet zouden luisteren naar betrokkene” (stuk 1, pagina 3, onderaan).

In het AIDA rapport van Slovenië van 2017, gepubliceerd op 16 maart 2018, geeft echter weer dat de procedure tot internationale bescherming mank loopt in Slovenië. Het rapport is te raadplegen via: <https://www.ecre.org/aida-2017-update-slovenia-increasing-delays-in-asylum-procedures> (stuk 3).

Het rapport geeft een gedetailleerd overzicht van de asielprocedure en de huidige uitdagingen voor mensen die internationale bescherming zoeken in Slovenië. De procedures voor het migratiebureau waren in 2014 en 2015 niet aanzienlijk vertraagd, toen het aantal asielaanvragen zeer laag was (385 in 2014, 277 in 2015). Door een relatieve stijging in 2016 (1.308 aanvragen) en 2017 (1.476 aanvragen) is de duurtijd van de procedures echter een groot probleem geworden. In de tweede helft van 2016 wachtte meer dan een derde van de asielaanvragers in Slovenië al meer dan zes maanden op een eerste beoordeling, en deze trend zette zich voort in 2017. Asielaanvragers moeten tot 18 maanden wachten op een eerste beoordeling (stuk 3).

Op 16 mei 2018 rapporteert het AIDA opnieuw over de toename van het aantal asielaanvragen in Slovenië, met 798 geregistreerd in de vier maanden van 2018, vergeleken met 1.476 in het hele jaar 2017 (stuk 4). De toename van asielaanvragen heeft een belangrijke invloed op de opvangomstandigheden, met name op de faciliteit in Ljubljana waar mensen worden geplaatst en registratie ondergaan van hun aanvraag. Meer mensen worden de facto vastgehouden in de pre-ontvangstruimte en krijgen te maken met ondermaatse omstandigheden als gevolg van de overvolle faciliteiten.

Dit nieuwsbericht is te raadplegen via: <https://www.asylumineurope.org/news/16-05-2018/slovenia-increasing-arrivals-put-strain-reception-conditions>.

Uit deze vaststelling blijkt dat de vereiste redelijke termijn bij de beoordeling van een verzoek tot internationale bescherming actueel niet kan worden gehonoreerd door de Sloveense autoriteiten. Bovendien kan verzoeker te maken krijgen met ondermaatse omstandigheden als gevolg van overvolle faciliteiten (door sterk toegenomen aantal van verzoekers om internationale bescherming).

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet verweerder deze vaststelling in overweging heeft genomen bij de gemaakte beoordeling.

Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd dat er “geen enkele aanleiding” zou bestaan om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de bestaande wetgeving “niet zouden respecteren of dat de Sloveense autoriteiten de rechten van betrokkene niet zouden respecteren en/of niet zouden luisteren naar betrokkene” (stuk 1, pagina 3, onderaan).

Minstens schiet verweerder tekort in haar onderzoeksverplichting. Verweerder dient een zorgvuldig onderzoek te voeren naar een eventuele ernstige vrees dat de Sloveense asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn

land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Het Hof van Justitie heeft bovendien benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Dit is het geval indien "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86). Op grond van het in artikel 4 van het Handvest neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Dit maakt het tevens aannemelijk dat verzoeker bij een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3. In de bestreden beslissing wordt verder verwezen naar het nieuwe wetgevend kader in Slovenië. Men stelt dat er geen concrete indicaties of aanleidingen zijn om aan te nemen dat de toegang tot de procedure voor verzoekers om internationale bescherming zouden beperkt worden. Men stelt tevens dat enkel in uitzonderlijke omstandigheden de nieuwe wetgeving "geactiveerd" kan worden.

Verweerder ontkent in de bestreden beslissing dus niet dat de Sloveense wetgever een reeks maatregelen heeft genomen die een (bijzonder) negatieve impact hebben op de rechten van een verzoek om internationale bescherming (zoals verzoeker).

Organisaties zoals Amnesty International hebben zich bijzonder kritisch uitgelaten over deze wetwijzigingen (stuk 5). In het jaarlijks rapport 2017-2018 van Amnesty International wordt benadrukt dat Slovenië de mogelijkheid heeft om nieuwkomers de toegang tot het grondgebied te ontfangen en om automatisch migranten en vluchtelingen het land uit te zetten zonder verder rekening te houden met hun mogelijk verzoek tot internationale bescherming. Eerder al had Amnesty International zware kritiek geuit op de wetsvoorstellen, die uiteindelijk werden aangenomen door de Sloveense wetgever (stuk 6).

Reeds op 26 januari 2017 stelde de waarnemer van Amnesty International voor de Balkan-landen met betrekking tot de nieuwe wetsvoorstellen als volgt (stuk 7):

"Rather than recognizing refugees and asylum seekers as people fleeing from the horrors of war and in need of protection, these amendments treat them as a threat to national security"

Vrij vertaald:

"Naast het erkennen van vluchtelingen en asielzoekers als mensen die vluchten voor de gruwelen van de oorlog en die bescherming nodig hebben, behandelen deze amendementen hen als een bedreiging voor de nationale veiligheid en ontdoen ze zich van vitale bescherming onder internationaal recht".

Door deze wetgeving loopt verzoeker een reëel risico om te worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld.

Het Hof van Justitie heeft bovendien benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Dit is het geval indien "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86).

Deze vrees is reëel, gelet op de nieuwe Sloveense wetgeving.

Op grond van het in artikel 4 van het Handvest neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Hieraan is voldaan, gelet op de gewijzigde wetgeving in Slovenië."

2.3.2.2. Waar verzoeker een schending van artikel 3 van de Dublin III-verordening aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3.2.3. Verzoeker meent dat de verwerende partij onzorgvuldig handelt door uit te gaan van het feit dat verzoeker een beschermingsverzoek indiende in Slovenië.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 18, lid 1, (b) van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

Artikel 24, lid 4 van Verordening nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), luidt als volgt:

"4. Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage I bedoelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personen- of verzoekcategorie. Gegevens van in artikel 9, lid 1, bedoelde personen worden aangeduid met "1", van in artikel 14, lid 1, bedoelde personen met "2", van in artikel 17, lid 1, bedoelde personen met "3", van in artikel 20 bedoelde verzoeken met "4", van in artikel 21 bedoelde verzoeken met "5" en van in artikel 29 bedoelde verzoeken met "9"."

De "1" staat voor in artikel 9, lid 1, bedoelde personen. Deze bepaling luidt als volgt: *"Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van alle vingers van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt en zendt deze samen met de in artikel 11, onder b) tot en met g), van deze verordening genoemde gegevens zo spoedig mogelijk en uiterlijk 72 uur na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013, toe aan het centraal systeem."*

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij in feite: *"het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 02.03.2018 om internationale bescherming verzocht in Slovenië."* Dit motief vindt steun in het administratief dossier waarin zich een 'Eurodac' verslag van 4 april 2018 bevindt, dat de code "SI1" bevat.

In het licht van het hierboven gestelde besluit de Raad dat uit dit motief afdoende blijkt op welke bewijzen de verwerende partij zich baseert om te stellen dat Slovenië op basis van artikel 18, lid 1, (b) van de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Het motief kan op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing gelezen worden. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verder is het motief verder pertinent en draagkrachtig en volstaat het om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker houdt vol dat hij in Slovenië geen asielaanvraag zou hebben ingediend, hetgeen hij ook tijdens het Dublingehoor vermeldde, maar dit betoog wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier, met name het 'Eurodac' verslag waarvan de Raad geen grond ziet om te twijfelen aan de inhoud ervan.

Verzoeker doet verder met zijn betoog geen afbreuk aan volgend terecht motief in de bestreden beslissing: *"Betrokkene verklaarde in dit verband ook dat hij in Slovenië verplicht werd om zijn*

vingerafdrukken te geven. We wensen hieromtrent te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Sloveense autoriteiten.”

2.3.2.4. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Slovenië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met het gezaghebbend AIDA rapport inzake Slovenië van maart 2018 en is overgegaan tot een grondige analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders in Slovenië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Met betrekking tot de toegang tot de asielpprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“We wensen in dit verband ook te benadrukken dat de Sloveense instanties expliciet en met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Dit artikel stelt dat: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dan ook dat het door de betrokkene in Slovenië ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en betekent ook dat de Sloveense instanties, na overdracht van de betrokkene, het onderzoek van zijn verzoek zullen aanvangen of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, in wiens geval Slovenië zich opnieuw verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende verzoek om internationale bescherming, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Slovenië.

Zo wensen we ook te verwijzen naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Slovenië (“AIDA – Country Report: Slovenia”, Miha Nabergoj, last updated 09.03.2018) waarin gesteld wordt dat er in Slovenië geen rapporteringen zijn van systematische problemen betreffende toegang tot het territorium of toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Slechts in zeer zeldzame en individuele zaken was er sprake van het feit dat de politie toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming weigerde. Daarnaast wordt in dit rapport ook verwezen naar de bovenstaande nieuwe wetgeving in Slovenië waarbij er in de toekomst voorzien kan worden in restricties betreffende de toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Echter is het belangrijk om op te merken dat deze restricties pas van kracht gaan bij stemming van het Sloveense parlement en bij situaties waarbij de migratie een bedreiging voor de publieke orde en interne veiligheid van Slovenië zou impliceren. Dit zal dan ook enkel in zeer uitzonderlijke situaties van kracht zijn en kan niet getransponeerd worden op de algemene en huidige situatie in Slovenië. Verder dient opgemerkt te worden dat dit amendement heden tevens ook nog onder beoordeling valt van verscheidene onafhankelijke rechtsinstanties in Slovenië (p. 16-17).

Verder worden in het AIDA-rapport geen belemmeringen geïdentificeerd voor Dublin-terugkeerders betreffende het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Dublin-terugkeerders worden gezien als zijnde verzoekers tot internationale bescherming van zodra ze terugkeren naar Slovenië. Verzoeken tot internationale bescherming van Dublin-terugkeerders, wiens procedure nog lopend was in eerste instanties, kunnen een nieuw verzoek tot internationale bescherming indienen in Slovenië dat niet als een herhaalde aanvraag beschouwd kan worden. (p. 22-27)

Verder benadrukken we ook dat de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 tevens ook impliceert dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Slovenië te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. In dit verband wensen we ook op te merken dat we desbetreffend niet in het bezit zijn van concrete aanwijzingen betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling in Slovenië die aantonen dat een overdracht van betrokkene aan Slovenië een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest impliceren. Zo toont het geactualiseerde AIDA-rapport aan dat verzoekers om internationale bescherming in Slovenië recht hebben op materiële opvangvoorzieningen vanaf het indienen van hun verzoek voor internationale bescherming. De door de Sloveense wetgeving voorziene

bepaling dat personen die over voldoende materiële middelen beschikken om zelf in hun materiële zorgen te voorzien wordt daarnaast in de praktijk niet toegepast. Over het algemeen worden geen problemen gedetecteerd betreffende het verkrijgen van toegang tot de opvangvoorzieningen alsook geen identificatie van het feit dat verzoekers, omwille van een tekort aan plaatsen, geen toegang zouden verkrijgen tot de materiële opvangvoorzieningen. (p. 44-50)."

Er liggen dus uitdrukkelijke garanties voor dat de Sloveense overheden de verzoeker zullen terugnemen en op het grondgebied zullen toelaten, dat zijn beschermingsverzoek zal worden behandeld en dat hij gedurende de behandeling ervan niet zal worden verwijderd en de nodige bijstand en opvang zal verkrijgen.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven die steun vinden in het administratief dossier, correct en pertinent zijn, in wezen niet betwist of weerlegt.

Verzoeker verwijst naar het AIDA rapport en stelt dat door een duurtte van de procedures een groot probleem is geworden (stuk 3 bij het verzoekschrift). Verzoeker wijst er verder nog op dat de toename van de verzoeken een impact heeft op de opvangomstandigheden, met name op de faciliteit in Ljubljana waar mensen worden geplaatst en registratie ondergaan van hun aanvraag, zodat meer mensen de facto worden vastgehouden in de pre-ontvangstruimte en te maken krijgen met ondermaatse omstandigheden als gevolg van de overvolle faciliteiten (stuk 4 bij het verzoekschrift).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de berichtgeving van AIDA inzake de toename van het aantal verzoekers in 2018 en de impact ervan op procedure. De verwerende partij motiveert hierover als volgt: *"Echter wensen we wel te verwijzen naar recente berichtgeving vanuit AIDA (Asylum Information Database) waarin gesproken wordt over een achteruitgang van de omstandigheden van opvang in Slovenië omwille van een toename van het aantal verzoekers in 2018. Dit leidt vooral tot moeilijkheden in de opvangvoorzieningen in Ljubljana waar de nieuwe verzoekers geplaatst worden in het kader van de registratie. Verzoekers in deze voorzieningen worden de facto vastgehouden en krijgen te maken met ondermaatse opvangomstandigheden en overbevolking. In het kader hiervan bereiden de Sloveense autoriteiten ('Slovenian Government Office for the Support and Integration of Migrants') een nieuw rampenplan voor om antwoord te bieden aan de toenemende toestroom. Dit zal ook voorzien in bijkomstig personeel in het kader van de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming om ook te voorzien in een kortere behandelingstermijn. Dit toont daarbij ook aan dat de Sloveense instanties niet onverschillig reageren op hierboven vermeldde tekortkomingen en problemen naar aanleiding van de toestroom en desbetreffend streven naar maatregelen om deze aan te pakken. Het kan dan ook niet beschouwd dat de recente toestroom in Slovenië leidt tot dermate systematische en structurele tekortkomingen die beschouwd kunnen worden als een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (...) Daarnaast wensen te benadrukken dat het feit dat betreffende bepaalde onderdelen van de omstandigheden van opvang en van behandeling problemen worden geïdentificeerd niet aantoonst dat deze dermate structurele tekortkomingen impliceren waardoor verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Slovenië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."*

Uit het AIDA rapport blijkt dat de 2/3 van de verzoekers in Slovenië, ondanks de toename van het aantal verzoekers, nog steeds een beslissing in eerste aanleg binnen de zes maanden krijgt. Bijgevolg blijkt alvast niet dat de lange wachttijd voor een beslissing in eerste aanleg een systematisch of structurele tekortkoming is in Slovenië. Verder toont verzoeker niet aan dat het gegeven dat 1/3 van de verzoekers meer dan zes maanden en soms achttien maanden moeten wachten, op een beslissing in eerste aanleg, een dergelijke onredelijke termijn vormt dat er sprake is van een behandeling die het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst bereikt om als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM te worden beschouwd, te meer daar ook bij de Belgische asiendiensten de wachttijd voor een beslissing in eerste aanleg soms tot twee jaar kan duren.

Uit het AIDA rapport blijkt verder dat de Sloveense overheden bij de registratie van een beschermingsverzoek, de vingerafdrukken van betrokkenen nemen in het kader van Eurodac om deze vervolgens door Eurodac te halen. Uit het gegeven dat de vingerafdrukken van verzoeker op 2 maart 2018 door Sloveense overheden in Eurodac werden geregistreerd in het kader van een beschermingsverzoek, kan afdoende worden afgeleid dat het beschermingsverzoek van verzoeker reeds werd geregistreerd in de betrokken faciliteit te Ljubljana ('Asylum Home'). Aldus blijkt niet dat verzoeker deze registratieprocedure nog moet doorlopen en daarbij blootgesteld zal worden aan de facto detentie en ondermaatse opvangomstandigheden in deze faciliteit. Bovendien kan in het Dublingehoor van 26 juni 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, worden gelezen dat

verzoeker verklaarde 17 dagen in een opvangcentrum te hebben verbleven. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld: *“We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Slovenië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene aan dat hij in Slovenië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangcentrum te verblijven.”*

Waar verzoeker wijst op de nieuwe wettelijke mogelijkheid om speciale noodmaatregelen te nemen en verwijst naar nieuwsberichten van Amnesty International waar grote bezorgdheid hierover wordt geuit (stukken 5 tot 7 bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing hierover als volgt wordt gemotiveerd:

“Indien verwezen zou worden naar het nieuw wetgevend kader dat in Slovenië werd geïntroduceerd waarbij de toegang voor verzoekers om internationale bescherming beperkt kan worden wensen we hierbij te benadrukken dat dit duidelijk een reeks maatregelen betreft die door de Sloveense autoriteiten geactiveerd kunnen worden in uitzonderlijke omstandigheden. Zo dient het Sloveense parlement tevens ook goedkeuring te geven voor de introductie van deze maatregelen. We wensen dan ook te benadrukken dat er in dit geval verwezen wordt naar maatregelen die in uitzonderlijke omstandigheden, en dus onder bepaalde voorwaarden, geïntroduceerd kunnen worden maar dit niet wordt aangetoond dat heden deze maatregelen reeds actief en geïntroduceerd zijn in Slovenië. Verder zijn we ook niet in het bezit van concrete indicaties of aanleidingen die aantonen dat de toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Slovenië heden beperkt zou worden waarbij we ook wensen te benadrukken dat nieuwe verzoeken om internationale bescherming wel degelijk geregistreerd worden in Slovenië zoals ook blijkt uit het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene op 02.03.2018 om internationale bescherming verzocht in Slovenië.”

Verzoeker betwist niet dat deze noodmaatregelen heden nog niet werden geactiveerd en dat er heden ook geen aanwijzingen daartoe zijn. De vrees van verzoeker om te worden geconfronteerd met voornoemde speciale noodmaatregelen lijkt heden dan ook enige grondslag te ontbreken. De Raad herinnert er aan dat een ‘reëel risico’ wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Dit impliceert dat het risico echt moet zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. In casu blijkt dat verzoekers vrees enkel gebaseerd is op een hypothetische situatie.

2.3.2.5. In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch verzoekers uiteenzetting noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat de Sloveense overheden onverschillig staan tegen mogelijke uitdagingen als gevolg van een toename van het aantal beschermingsverzoeken. Uit voormeld rapport blijkt dat de Sloveense overheden trachten deze toename het hoofd te bieden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze de conclusies van verwerende partij, die worden getrokken uit het AIDA-rapport, betwist of weerlegt. Uit deze rapporten blijkt dat er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, maar niet dat er sprake is van structurele ernstige tekortkomingen. Verzoeker heeft in beginsel toegang tot opvang en een verdere behandeling van zijn beschermingsverzoek en er zijn geen aanwijzingen dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst in Slovenië.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verwerende partij wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Slovenië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Slovenië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers en, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de landeninformatie niet voldoende werd onderzocht of dat deze conclusies op grond van de informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zouden zijn.

Noch het betoog van verzoeker, noch het administratief dossier bevatten verder elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker de motieven die betrekking op zijn individuele omstandigheden niet betwist zodat deze gehandhaafd blijven.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig besluit dat er *“derhalve geen enkele aanleiding [is] om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren of dat de Sloveense autoriteiten de rechten van betrokkene niet zouden respecteren en/of niet zouden luisteren naar betrokkene.”*

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt.

Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker in zijn middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van zijn grondrechten inhoudt. Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting van zijn ernstige middelen met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker kan gelet op de voorgaande bespreking van zijn grieven op basis van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van de Dublin III-verordening, in punt 2.3., niet worden gevolgd in dit betoog.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Aan derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. MAES